

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. svečna 1907.

Leto VIII.

Naša Marta.

1.

Če je huda, dve solzici
pohitita ji v oči,
pa se v kot obrne črni,
se obrne in molči,
kot bi v kotu spala jeza —
ali jo poznate vi?

Če vesela je, zapoje
pesemco radostno si,
šteje punčke sladkooke,
punčke šteje, se smeji
in golobčka boža mehko —
ali jo poznate vi?

Glejte, glejte — tako ona
dneve mlade nam živj;
v jutru huda, a v večeru
pesmi sladke poje si,
pa jo radi le imamo —
ali jo poznate vi?

2.

Sinoči so bonbončke
iskali krilatci trije,
bonbončke nikjer dobiti
ni bilo vrhu zemljé.

„Kje bi dobili bonbončkov?
O, bratca, nikjer, nikjer!“
In prvi krilavec otožno
je vzdihnil v tihi večer.

In drugi je žalostno rekel:
„Kaj čakamo vendar, kaj?
Le pojdimo, bratca moja,
le pojdimo k zvezdam nazaj!“

A tretji krilavec veselo
se bratcema je nasmejäl:
„Le čujta mene prav zvesto,
kaj bom jaz vama dejal!

Ej, drugi pač nima bonbončkov,
če gremo do konca sveta,
ej, drugi pač nima bonbončkov,
le Marta jih sama ima.

Mhm . . . Pest jih vzamemo polno,
a potlej gremo naprej;
pa drugih kupi Marta
si jutri — juhej, juhej!“

In tiho, lahno . . . Krilatci
so v sobico k Marti prišli
in z mize so vzeli bonbončkov,
oj, vzeli in tiho odšli.

Da videli davi bi Marto,
ko več ni bonbončkov bilo!
Hm, skremžil se vam bi obrazek
in jokali z njo bi gorkó.

Pa saj bonbončkov vzeli
krilatci niso ji!
To jaz, vi, bratci moji,
sam sem izmislil si.

Jaz sam, vi, bratci moji,
vzel sem bonbončke ji,
ker kregala hudobno
vse zimske me je dni.

To vam povem naskrivnem,
pa ne povejte ji —
hej, potlej kregala mene
še tri bi dolge dni!

Coetko Slavín.

